

bezat van waaruit gepatrouilleerd werd boven de scheepsroutes naar Bristol en Liverpool. De MLD vestigde hier een eigen eskader, *320 (Dutch) Squadron*, de eerste niet-Britse eenheid in de *RAF* die geheel uit eigen personeel bestond en met eigen materieel werkte. Het grondpersoneel van het eskader werd spoedig met andere Nederlandse marinemannen versterkt en enige tijd later kon aan *320 (Dutch) Squadron* een nieuw eskader: *321 (Dutch) Squadron*, toegevoegd worden. Het eerste eskader vloog aanvankelijk met Fokkers (het waren er acht) van het type T VIII W, maar die waren eigenlijk ook al uit de tijd en bovendien kwam er spoedig tekort aan reserve-onderdelen waarvan men slechts weinig uit Nederland meegenomen had. Het *320 Squadron* werd in de herfst van '40 naar Leuchars aan de oostkust van Schotland verplaatst en kreeg toen nieuwe Amerikaanse toestellen, de *Lockheed Hudsons*. Ook voor dat alles had Furstner met bekwame spoed de nodige regelingen kunnen treffen.

Zo vlot als Furstner was met het nemen van de nodige beslissingen, zo traag was minister Dijkhoorn. De Nederlandse legerluchtmacht had in Engeland, anders dan de MLD, geen eigen toestellen, maar wel een tweehonderdvijftig man personeel onder wie zich bijna negentig jongeren bevonden die in Haamstede en Souburg in opleiding waren geweest; negen instructeurs waren met die leerlingen meegekomen. Wat lag meer voor de hand dan dat er ergens een nieuwe Nederlandse vliegschool kwam, zodat na enige tijd een *Dutch Squadron* aan *Fighter Command* van de *RAF* toegevoegd kon worden? De *RAF* liet het grootste deel van zijn vliegpersoneel niet in Engeland opleiden maar in Canada dat niet alleen veel meer ruimte had voor vliegvelden maar ook een beter klimaat. Wel waren de vliegscholen op het vasteland van Canada overvol maar in juni kwam het aanbod binnen dat het vliegveld van Gander op New Foundland gebruikt zou kunnen worden voor de opleiding van de Nederlandse leerlingvliegers; er moesten daar dan nog wel behuizingen opgetrokken worden en bovendien dienden enkele lestoestellen te worden aangeschaft. De officieren van de Militaire Luchtvaart meenden dat het Canadese aanbod met beide handen aangegrepen moest worden en de leerlingvliegers verheugden zich in het vooruitzicht dat zij, na voltooiing van hun opleiding, spoedig evenals hun collega's van de Marineluchtvaartdienst aan de strijd tegen Duitsland zouden kunnen deelnemen. Dijkhoorn evenwel voelde van meet af aan niets voor het plan. Toen Frankrijk gecapituleerd had, zag hij geen gat meer in de oorlog in Europa en hij legde derhalve eind juni aan de gouverneur-generaal van Nederlands-Indië de vraag voor of de leerlingvliegers in Indië verder opgeleid konden worden – te verwachten viel dat zij dan ook in Indië zouden blijven. De gouverneur-generaal seinde terug: laat hen maar komen.